

Arrest

nr. 283 800 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 19 mei 2021.

1.2. Op 14 september 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 13 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoe te zijn. U bent een soennitisch moslim. U werd geboren in Sadakhel in de regio Toutou van het district Sherzad van de provincie Nangarhar in Afghanistan, waar u verbleef tot uw vertrek op 8 Jawza 1398 (wat overeenkomt met 29 mei 2019, nvdr). U studeerde af van de middelbare school van Toutou in 1396 (2017-18, nvdr), waarna u uw vader hielp op jullie velden.

Uw vader werkte kortstondig voor de lokale politie (arbaki's) in 1390 (2011-12, nvdr) tot de aankomst van de Taliban in uw regio. Daarna richtte hij zich op de landbouw en werd hij een ouderling in het dorp die soms deelnam aan jirga's (vergaderingen om conflicten op te lossen).

De Taliban eiste regelmatig dat uw gezin eten maakte voor hen en dat naar de moskee bracht waar zij overnachtten. De laatste keer dat dit gebeurde brachten uw vader en u hen het eten 's avonds, waarna de overheid die nacht een raid uitvoerde op die moskee. Daarbij kwamen zowel Talibanleden als burgers om het leven. Er ontstonden geruchten in het dorp dat dat jullie verantwoordelijkheid was. Twee nachten later kwam de Taliban dan ook aan jullie deur kloppen, waarop u wilde gaan antwoorden. Uw vader verhinderde dit echter en opende zelf de deur. De Talibanleden verklaarden dat u en uw vader door de leider van de Taliban opgeroepen werden, waarop uw vader antwoordde dat u niet thuis was, maar bij uw maternale ooms. Ze namen uw vader mee en uw moeder zei dat u moest vluchten. U ging naar het huis van uw maternale ooms, die op tien minuten wandelen van uw eigen huis woonden. Twee dagen later vertelden zij u dat uw vader gedood werd en dat u moest vluchten, wat u nog dezelfde dag deed. Na uw vertrek kwam er bij u thuis een dreigbrief aan geadresseerd aan u.

U vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 19 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U bracht onderweg anderhalf jaar door in Servië en vijf maanden in Bosnië.

Uw moeder, broers en uw zus wonen tot op heden bij uw maternale ooms.

Uw maternale neef S. (...), P. (...) (OV (...)) woont ook in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u uw taskara, de taskara van uw vader, uw vaders arbakibadge uit 2011, een brief van de Taliban, een bevestiging van uw problemen door de districtsautoriteiten, uw diploma van de twaalfde graad, foto's van de moskee en de mensen die gedood werden in de moskee, foto's van protest na de aanval op de moskee, posts over de aanval op sociale media van onbekende mensen, foto's van het graf van uw vader met uw familieleden, foto's van uw leerkracht, klasgenoten en u en familiefoto's neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U haalt weliswaar bepaalde mentale problemen aan en geeft aan dat u dingen vergeet, licht in het hoofd wordt en een zware tong krijgt (CGVS p. 12). U geeft echter aan dat u hier nog nooit over praatte met een psycholoog (CGVS p. 13) en legt ook geen enkel begin van bewijs neer omtrent deze mentale problemen. Er werd u meerdere keren doorheen het interview de vraag gesteld hoe het met u ging en er werd u uitgelegd dat u steeds mocht aanhalen wanneer u een probleem zou hebben en dat u steeds pauze mocht vragen (CGVS p. 2; 13). U maakte geen gebruik van deze mogelijkheid.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de Taliban u wil doden omdat ze u en uw vader ervan verdenken hen verraden te hebben, waarop de overheid hun schuilplaats aanviel. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een geponde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste weet u uw verklaringen over de verdenkingen die de Taliban tegenover uw familie uitte niet aannemelijk te maken. U verklaart dat ze uw familie verdachten omdat de overheid een raid uitvoerde op de moskee net nadat uw familie de Taliban daar een maaltijd had gebracht (CGVS p. 11). U geeft echter ten eerste aan dat de Taliban altijd de nacht doorbracht in deze moskee, dat ze daar preekten om mensen te rekruteren en dat het algemeen bekend was dat de Taliban vaak in deze moskee kwam (CGVS p. 14-15). Ook geeft u aan dat de Taliban het districtscentrum regelmatig aanviel en dat er ook reeds zware gevechten hadden plaatsgevonden in uw regio, waarbij het dorp had moeten evacueren (CGVS p. 15-16). U verklaart zelfs dat aanvallen als deze dermate frequent waren in uw buurt dat u, terwijl de moskee aanhoudend werd gebombardeerd en beschoten vanuit de lucht en vanop de grond, in slaap viel bij u thuis zonder iets te merken. Dit is des te opvallender daar de moskee zich slechts op twee minuten wandelafstand van uw huis bevond (CGVS p. 16-17). U verklaart dat de mensen in het dorp dachten dat uw familie een chip in het eten had verstopt (CGVS p. 20), maar dat was nergens voor nodig, u geeft zelf immers aan dat iedereen wist dat ze daar waren. Het is bijgevolg volstrekt logisch dat deze moskee aangevallen werd door de overheid: ze gold als een algemeen bekend verzamelpunt van de Taliban in een regio waar clashes tussen deze groep en de overheid alomtegenwoordig waren. Het is dan ook niet logisch dat de Taliban zou denken dat ze specifiek verraden werden door iemand.

Bovendien vertoonde uw familie ten tweede op geen enkele manier gedrag dat de Taliban zou aanzetten tot deze verdenking. Uw vader ging nooit in het openbaar in tegen de Taliban (CGVS p. 14). Uw gezin bracht het eten naar de moskee, keerde terug naar huis, informeerde de autoriteiten niet en bracht de rest van de nacht door in uw huis (CGVS p. 18). De hele volgende dag hielp uw vader bij het bergen van lichamen uit het puin van de moskee (CGVS p. 18-19). Zeker dit laatste gedrag en het feit dat jullie de Taliban eten hadden gebracht zou verdenkingen van verraad zelfs tegengaan.

Waar u uw vaders verleden als arbaki aanhaalt, weet u uw verklaringen ten derde niet aannemelijk te maken waar het gaat om de specifieke problemen die uw familie omwille hiervan ondervond. U geeft namelijk aan dat deze specifieke fixatie van de Taliban op uw familie blijkt omdat ze jullie om eten vroegen en geweld gebruikten als jullie dat niet gaven (CGVS p. 13). U geeft echter aan dat u niet weet of de Taliban andere ex-arbaki's om eten vroeg én u noemt meerdere mensen op waaraan de Taliban wél om eten vroeg die nooit bij de arbaki's werkten (CGVS p. 14). Bovendien geeft u aan dat uw vader in 1390 (2011-12, nvdv) bij de lokale politie ging en datzelfde jaar stopte omdat de Taliban naar uw regio kwam. Daarna boerde hij en werd een ouderling in het dorp (CGVS p. 7-8). U haalt geen andere problemen aan voor uw familie tot dit incident in 1398, acht jaar later. Als de Taliban verdenkingen had ten opzicht van uw vader omwille van zijn rol bij de arbaki's gedurende enkele maanden, had zich dat naar alle waarschijnlijkheid veel vroeger reeds geuit.

Omwille van al deze elementen weet u niet aannemelijk te maken dat de Taliban uw familie specifiek zou verdenken van verraad inzake deze aanval op de moskee waar ze verbleven. Deze verdenkingen vormen de volledige kern van uw voorgehouden problemen, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus volledig op losse schroeven zet.

Indien het CGVS deze verdenkingen zou aanvaarden -quod non-, weet u uw verklaringen over uw vaders gedrag als reactie op deze verdenkingen **ten tweede** ook niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat uw vader u vertelde dat hij bij de begrafenisceremonie voor de slachtoffers van de aanval op de moskee geruchten hoorde dat jullie achter de aanval zouden zitten (CGVS p. 19-20). De volgende dag werkte uw vader echter gewoon in het veld en u verklaart dat u niet wist dat de Taliban achter jullie aan zou komen (CGVS p. 19). Als deze geruchten effectief de ronde zouden hebben gedaan, is het echter niet geloofwaardig dat uw vader niet bang zou zijn voor de Taliban en bijgevolg bepaalde maatregelen zou nemen. Uw verklaringen als zou hij hier verder niet over nagedacht hebben en verder gegaan zijn met zijn dagelijkse leven zijn volstrekt ongeloofwaardig. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten derde weet u ook uw verklaringen over het gedrag van de Taliban tijdens hun zoektocht naar u niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat de Taliban naar u vroeg toen ze uw vader meenamen en dat uw vader hen vertelde dat u in het huis van uw maternale ooms was voor ze hem meenamen (CGVS p. 21). U bevond zich echter gewoonweg bij uw moeder in uw huis, waar u zich zelfs niet verstopte (CGVS

p. 21). De Taliban had u dus makkelijk kunnen vinden indien ze uw huis betreden hadden, wat ze verzuimden (CGVS p. 21) en ook later nooit meer zouden doen (CGVS p. 23). Het is dus ten eerste erg opvallend dat ze uw vaders verklaringen hieromtrent zonder meer aannamen, hoewel het duidelijk was dat zij op het punt stonden zijn zoon kwaadschiks te ontvoeren en hij dus elke reden had om niet de waarheid te vertellen.

Ten tweede verklaart u dat de Taliban het huis van uw maternale ooms effectief volledig doorzocht, maar dat ze dit deden voor u daar 40 à 45 minuten later aankwam (CGVS p. 22). U bleef daar vervolgens echter nog twee dagen (CGVS p. 22), maar de Taliban kwam gedurende die twee dagen of op eender welk later punt niet meer terug naar daar (CGVS p. 23).

Ten derde verklaart u dat de Taliban een dreigbrief voor u achterliet bij uw huis, dat ondertussen verlaten was omdat uw gezin bij uw maternale ooms woonde, maar dat ze ook daarna niet meer terug kwamen (CGVS p. 23-24).

Uw verklaringen dat de Taliban actief naar u op zoek zou zijn in alle delen van het land (CGVS p. 24) snijden dus geen hout. Volgens uw verklaringen betraden ze uw ouderlijke huis geen ene keer ondanks dat ze er een dreigbrief achterlieten en doorzochten ze het huis van uw maternale ooms slechts één maal, ondanks de verhuizing van uw volledige gezin naar daar. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Ten vierde weet u ook uw verklaringen over het gedrag van uw moeder en uzelf na de ontvoering van uw vader niet aannemelijk te maken. U vluchtte op aanraden van uw moeder naar het huis van uw maternale ooms, onmiddellijk nadat uw vader meegenomen werd door de Taliban (CGVS p. 21-22). Dit is echter volstrekt ongeloofwaardig: u had uw vader net tegen de Taliban horen vertellen dat u in het huis van uw maternale ooms was en u had de Talibanleden horen zeggen dat ze u wilden meenemen (CGVS p. 21). Het is dus volledig ongeloofwaardig dat u hierop zou reageren door effectief naar die plaats te gaan.

Ten vijfde weet u uw verklaringen over uw neef S. (...), P. (...) niet aannemelijk te maken. U verklaart dat u denkt dat uw neef in 2021 aankwam in België en dat hij alleen naar België kwam (CGVS p. 8-9). Uit zijn dossier blijkt echter dat hij op dezelfde datum als u, 19 mei 2021, internationale bescherming aanvraag en dat jullie bovendien registratienummers kregen die aantonen dat jullie onmiddellijk opeenvolgend werden geregistreerd: uw registratienummer is (...), dat van P. is (...). Het is erg onwaarschijnlijk dat jullie elkaar pas bij aankomst op het Klein Kasteeltje net na elkaar in de rij zouden bevinden. Dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid verder.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan een dag in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen (CGVS p. 23).

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS p. 12). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare

informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253

997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe

wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vreesen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uw taskara, uw diploma en de taskara van uw vader bevestigen enkel jullie identiteit en uw opleidingsniveau, die in het kader van deze beslissing niet ter discussie staan. Uw vaders arbakibadge bevestigt ook enkel zijn betrokkenheid bij deze groep in 2011, die in het kader van deze beslissing ook niet ter discussie staat. Uw familiefoto's en de foto's in het kader van uw schoolcontext zijn ook niet pertinent voor deze beslissing. De foto's van de moskee, de mensen die gedood werden bij de aanval, het protest na de aanval en de posts op sociale media ondersteunen enkel de realiteit van de aanval op deze moskee, die in het kader van deze beslissing ook niet ter discussie staat. Ze bewijzen echter op geen enkele manier de betrokkenheid van uw familie bij dit incident. De foto's van uw familieleden bij het voorgehouden graf van uw vader geven op geen enkele manier een indicatie van de wijze waarop uw vader stierf en bewijzen ook niet of het überhaupt om het graf van uw vader gaat. Het graf is namelijk naamloos. Bovendien zijn de vrouwen op deze foto's volstrekt onherkenbaar. Daaraan dient nog te worden toegevoegd dat aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen. De bevestiging van uw problemen door de districtsautoriteiten heeft een erg hoog gesolliciteerd karakter, daar het om een document gaat dat in uw naam werd opgesteld, en heeft bijgevolg geen bewijswaarde. De brief van de Taliban is ten slotte handgeschreven en bijgevolg erg makkelijk na te maken. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker gaat in een eerste deel in op de motieven van verwerende partij omtrent de vluchtelingenstatus. Hij betoogt vooreerst dat er voorzichtig moet omgesprongen worden met zijn verklaringen daar hij moeite had tijdens het persoonlijk onderhoud. Deze moeite kwam voort uit stress, het feit dat hij niet gewoon is

om geïnterviewd te worden, een gebrek aan opleiding, zijn culturele achtergrond en zijn psychologische toestand die moeilijk te bewijzen is. Vervolgens gaat verzoeker in op de individuele motieven van verwerende partij. Met betrekking tot de motieven omtrent de verdenkingen van de taliban betoogt verzoeker: *“Vervolgens merkt men op dat verzoeker tijdens het onderhoud duidelijk aangaf hoe hij tijdens de aanval op de moskee niet zomaar in slaap viel maar effectief in slaap viel “uit angst”. Het is dus niet zo dat hij de aanval niet voldoende hoorde of dat hij er te weinig belang aan hechtte. Hij verklaarde letterlijk dat mensen in zijn dorp “gewend waren aan deze soort situaties”, wat niet wegneemt dat hij bang was (p. 17 GV). Op die manier haalt verwerende partij een zin uit diens context zonder rekening te houden met het feit dat verzoeker dagelijks geconfronteerd werd met hevige gevechten, schoten en bombardementen waardoor hij uiteraard de gewoonte had om hiermee “verder te leven”, in de mate van het mogelijke. Verwerende partij dient dit niet te minimaliseren en maakt zich schuldig aan het weergeven van een incorrecte en onbetrouwbare versie van de verklaringen van verzoeker. Verzoeker was jong toen hij Afghanistan verliet waardoor hij mogelijks geen besef heeft van bepaalde zaken, zoals de reden waarom de aanval op de moskee zodanig onverwacht kwam en zo de verdenkingen van de Taliban veroorzaakten. Naast het feit dat verzoeker te jong was en uiteraard geen kennis heeft van alle elementen van de situatie, benadrukt hij eveneens dat hij geen verklaring kan bieden voor het gedrag van zijn belagers, de Taliban. Men merkt doorheen de beslissing dat verwerende partij getuigt van een volledig gebrek aan inrekeningname van de culturele context van het dossier. Verschillende elementen worden steeds weer met een Westerse bril geïnterpreteerd, zonder enige beschouwing van hoe het er ter plaatse aan toe gaat. Nochtans staat de inrekeningname van de culturele context centraal, bij gebrek hieraan bestaat steeds het risico ethnocentrisme toe te passen. Dit principe maakt deel uit van de basisbeginsels die doorheen de asielprocedure dienen te worden toegepast”. Daarbij citeert verzoeker artikel 15, § 3, a) van de Richtlijn 2013/32/EU en vervolgt: “Echter, verzoeker kan voor de handelingen van zijn belagers geen verklaring bieden. Hij kan niet anders dan bevestigen hoe het slechteriken zijn, zij naar hun eigen zin handelen en op een onverwachte manier. Door te gissen naar hoe de Taliban zich volgens haar had moeten gedragen, tracht verwerende partij zo een profiel van de terroristische groep voorop te stellen die vooreerst niet conform aan verzoekers verklaringen is maar vooral niet juridisch onderbouwd is. Bijgevolg is dit profiel uiteindelijk niet meer waard dan het profiel dat verzoeker van de Taliban geeft. Verwachten van de asielzoeker dat hij de handelingen van zijn belager verklaart is buitensporig. Bovendien dient verwerende partij rekening te houden met de gegeven culturele context hiervoor: de Taliban gaan chaotisch te werk en zijn onvoorspelbaar. Verwerende partij brengt niets aan die het tegengestelde aantoon. Er dient verder te worden gebouwd op de verklaringen van verzoeker, met ondersteuning van objectieve bronnen, die het onverwachte, chaotische en eigenwijze karakter van de handelingen van de Taliban bevestigen. In het bijzonder merkt men opnieuw op dat verwerende partij subjectieve interpretaties maakt en de verklaringen van verzoeker verdraait. Er wordt een onbetrouwbare versie van het relaas weergegeven in de bestreden beslissing. Waar verwerende partij aangeeft dat het gezin van verzoeker zich gedroeg conform aan de vereisten van de Taliban en zo in feite verdenkingen zelfs tegenging, gaat zij uitsluitend subjectief te werk in haar analyse. Zij geeft aan hoe de vader van verzoeker de autoriteiten niet heeft geïnformeerd omdat hij zich beperkt tot het eten brengen en dan thuis slapen, terwijl men in feite geen zekerheid en uitsluitel heeft over wat de vader van verzoeker exact gedaan heeft of gezegd heeft. Verder is het niet duidelijk op welke basis verwerende partij met zekerheid kan aangeven dat het feit dat de vader van verzoeker arbaki was geen probleem vormde voor de Taliban, aangezien de vader van verzoeker acht jaar voor het incident stopte met zijn arbaki-activiteit. In feite is dit gegeven onvoldoende om elke aanwijzing van objectief gevaar door de arbaki-activiteit uit te sluiten. Het is volstrekt mogelijk dat de Taliban de arbaki-activiteit van de vader van verzoeker afkeurde en het op hem had gemunt, maar het gezin eerst gebruikte voor andere dingen, voordat de Taliban een perfect excuus hadden om het gezin uiteindelijk te straffen. Verzoeker stelde nergens in het persoonlijk onderhoud dat het gezin specifiek werd gevisieerd omwille van het feit dat zijn vader arbaki was. Dit sluit echter niet uit dat dit één van de redenen was voor de uiteindelijke vervolging van het gezin. Het argument van verwerende partij is trouwens op zeer weinig concrete informatie gegrond aangezien zij zelf de woorden “in alle waarschijnlijkheid” gebruikt, waardoor een mogelijkheid van gevaar onmogelijk volledig kan uitgesloten worden. Het valt op dat verwerende partij het feit dat de vader van verzoeker arbaki was op geen enkel moment in twijfel bengt. Waar verwerende partij stelt dat de rol van verzoekers vader binnen de arbaki (of de periode dat hij deze activiteit uitvoerde) niet belangrijk genoeg was, dient te worden opgemerkt dat de vader van verzoeker in feite ook actief was in de jirga’s en als “wijze” van het dorp fungeerde.*

Hij kwam tussen in landconflicten en woestijnconflicten en was dus effectief iemand met een bepaalde status. 5 Verder merkt men bij het lezen van het gehoorverslag dat de vader van verzoeker in feite ook organisaties hielp (bv. Mili Paiwastun door waterpompen, kanalen en elektriciteitspalen te installeren) en zich zo mogelijks in gevaar bracht bij de Taliban of tenminste de aandacht trok. (p. 10 GV). De Taliban wenste mogelijks iemand met deze soort activiteiten, rol en gezag te elimineren, met een ander excuus (locatie van moskee opgeven). Hier wordt onvoldoende op ingegaan door verwerende partij (p. 12 GV).

Bij het lezen van de verklaringen van verzoeker valt trouwens op dat de bevolking hen begon te beschuldigen van Taliban-sceptisch gedrag. Het is niet uitgesloten dat de Taliban het gezin begon te verdenken onder social druk van de bevolking (die wachtte dat ze zouden reageren) (p. 11 GV). Waar verwerende partij zich vervolgens uitspreekt over het gedrag van de vader, merkt men opnieuw een gebrekkige motivering. Verzoeker verklaart in alle eerlijkheid dat hij niet wist dat de Taliban achter hen zouden komen, omdat zijn vader hem dit waarschijnlijk niet vertelde om hem te beschermen. Bovendien ging zijn vader de volgende dag, na de aanval op de moskee, inderdaad in de velden werken om de simpele reden dat hij mogelijks niet zomaar kon stoppen met werken. Niet naar de velden gaan kon mogelijks nog meer verdacht zijn. Waar verzoeker aangeeft dat zijn vader niet bang was en verder ging met zijn dagelijkse leven, maakt hij alleen maar veronderstellingen. Het is volstrekt mogelijk dat zijn vader hem simpelweg niet informeerde over zijn gevoelens en emoties om zijn zoon te beschermen en niet bang te maken. Verwerende partij maakt een opnieuw zeer subjectieve analyse van de situatie met haar eigen Westerse waarden, zonder enige culturele context toe te passen (nl. dat van een Pashtu gezin, dat sinds jaren in onveilige oorden leeft, met de pater familias die geen informatie doorgeeft aan de andere familieleden)”. Met betrekking tot de zoektocht van de taliban naar verzoeker betoogt verzoeker dat hij geen verklaringen kan geven voor de werkwijze en het gedrag van de taliban. Daarbij stelt hij dat hij een voorzorgsmaatregel nam door niet naar de begrafenis te gaan, dat het zou kunnen dat de taliban van plan was om hem later te komen zoeken, dat hij nergens anders terecht kon dan bij zijn ooms en dat verwerende partij hem niet confronteerde met vragen die konden rijzen uit zijn vlucht naar zijn ooms. Verder geeft hij ook aan dat hij niet kan weten of de taliban hem nog kwamen zoeken bij hem thuis aangezien zijn moeder hier niets over heeft gezegd. Met betrekking tot de motieven omtrent zijn neef stelt verzoeker dat dit weinig pertinent is voor zijn eigen zaak en dat het logisch is dat hij zijn familielid niet betrok in zijn dossier. Omtrent de motieven over de organisatie van zijn reis betoogt verzoeker dat het niet valt uit te sluiten dat zijn ooms de nodige contacten en fondsen al op voorhand hadden. Met betrekking tot het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming deed in een ander Europees land doet verzoeker gelden dat hij meermaals aangaf dat de omstandigheden er moeilijk waren en dat hij er slecht behandeld werd. Vervolgens gaat verzoeker in op het voordeel van de twijfel. Hij betoogt dat hij zijn verplichting tot medewerking heeft voldaan en dat zijn documenten onvoldoende in aanmerking zijn genomen. Daarbij gaat verzoeker in op rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de Raad. Verzoeker besluit dat hem het voordeel van de twijfel niet werd gegund omdat verwerende partij zich beperkt heeft tot het constateren van de algemene ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

In een tweede deel gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan door de taliban wordt veroorzaakt, waardoor er sprake is van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt verzoeker dat de humanitaire crisis in Afghanistan een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Hierbij geeft hij een uitvoerig overzicht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent artikel 3 van het EVRM en precaire socio-economische en humanitaire situaties. Vervolgens betoogt verzoeker dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis en hongersnood.

Hieromtrent geeft hij een theoretische uiteenzetting die hij besluit door te stellen dat de geschetste voorwaarden vervuld zijn waardoor hem de subsidiaire beschermingsstatus verleend dient te worden. Voorts betoogt verzoeker, onder verwijzing naar het EASO COI-rapport van januari 2022 en UNDP rapport “*Afghanistan: socio-economic outlook. Adverting a basic needs crisis*” van december 2021, dat er te weinig informatie is over de huidige toestand in Afghanistan en dat er te weinig is geweten over het taliban beleid. Tevens stelt verzoeker dat er ten gevolge van de taliban machtsgreep een ongekende hongersnood heerst in Afghanistan. Hierbij verwijst verzoeker naar persberichten van de VN, het World Food Programme en reuters (internetlinks), het Humanitarian Response plan rapport “*Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022*” van januari 2022 (internetlink), de UNHCR “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van februari 2022 (internetlink), het World Food Programme “*Afghanistan Situation Report*” van 3 maart 2022 (internetlink), persartikelen van La Croix van 18 november 2021 en 1 december 2021 (internetlinks), een persartikel van Le monde van 7 februari 2022, een persbericht van het Internationaal Comité van het Rode Kruis van 25 februari 2022, een persbericht van Save the Children van 11 januari 2022.

Verzoeker betoogt ook dat de taliban de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken. Om dit te staven verwijst verzoeker naar het eerder aangehaalde UNDP rapport, een persartikel van de morgen van 24 maart 2022 en een persbericht van Amnesty international van 28 maart 2022. Met betrekking tot de droogte die een oorzaak is van de huidige situatie in Afghanistan stelt verzoeker dat deze droogte politieke oorzaken kent en ook het gevolg van daden van actoren is. Ter staving verwijst verzoeker naar artikelen van Cairn info, the conversation, le Courrier, Le Monde, Le Parisien, Human Rights Watch (internetlinks) en het WFP en FAO rapport “*Hunger Hotspots. FAO-WFP*

early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook". Verder gaat verzoeker in op het conservatieve en strenge beleid van de taliban onder verwijzing naar de blogpost van Dr. Querton "*The Fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan*" van 11 oktober 2021 (internetlink) en de UNHCR "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van februari 2022 (internetlink). Daarbij betoogt verzoeker: "Verzoeker is in het bijzonder ongerust door de rapportering dat de verklaringen en garanties van de leiding van de Taliban in Kaboel rechtstreeks tegengesproken worden door acties van plaatselijke talibanleden. Verzoekende partij meent dan ook dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet."

Hierna zet verzoeker zijn argumentatie uiteen omtrent de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c). Hij stelt vooreerst dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid aldaar een reëel gevaar voor zijn leven, persoon en integriteit vormt. Hij betoogt, onder verwijzing naar het eerder aangehaalde UNHCR rapport dat er informatie problemen zijn met betrekking tot de huidige situatie in Afghanistan waardoor de nodige voorzichtigheid zich opdringt. Verder stelt verzoeker dat burgers in Afghanistan in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert wel slachtoffer worden van willekeurig geweld. Ter staving hiervan verwijst hij naar een persbericht van Amnesty International en de eerder genoemde UNHCR "*Guidance Note*". Vervolgens stelt verzoeker dat er niet zomaar gesproken kan worden van een dalend niveau van geweld en een dalende hoeveelheid slachtoffers en betoogt "*Dit is ten sterkste betwistbaar. De situatie is nu complexer: de aanwezigheid van de Taliban deed de vrees van de bevolking sterk stijgen en maakte plaats voor een alomheersende onzekerheid en gebrek aan enig wettelijk kader, wat plaatselijke criminaliteit sterk deed groeien. De Taliban handhaven gewelddadige praktijken die nog steeds even ernstig zijn als vroeger en moorden, kidnappings en aanslagen inhouden. De rechten van minderheden en in het bijzonder vrouwen zijn meer dan ooit in gevaar. Bovendien zijn andere gewelddadige groepen aanwezig die sommige aanvallen en aanslagen publiek claimen. Er is dus geenszins sprake van een afname van het geweld. De vorm van deze laatste is simpelweg gewijzigd en het aantal burgerslachtoffers is nog steeds onrustwekkend maar minder gedocumenteerd.*" Daarbij verwijst hij naar een niet nader gespecificeerd rapport van de Britse overheid (onwerkzame internetlink), een poster van ACLED uitgegeven in 2022 en een artikel uit de International Review of the Red Cross van december 2021. Met betrekking tot de conflict actoren die nog actief zijn in Afghanistan wijst verzoeker erop dat IS en ISKP opkomen tegen het taliban bewind. In dit kader verwijst verzoeker naar de eerder aangehaalde blogpost van Dr. Querton om te staven dat Europese lidstaten een foutieve beoordeling maken hieromtrent. Verzoeker betoogt: "*Stellen dat er slechts één actor overblijft in het conflict en om die reden geen sprake is van gewapend conflict getuigt bijgevolg van een foutieve interpretatie en onvolledige analyse van de situatie in Afghanistan*" en verwijst naar het artikel "*High risk of violence targeting civilians under Taliban rule*" op de website van ACLED en het eerder geciteerde rapport van de Britse overheid. Tevens stelt verzoeker, onder verwijzing naar het eerder genoemde artikel op de website van ACLED, dat burgerslachtoffers nevenschade van doelgericht geweld kunnen zijn.

Verzoeker besluit hieromtrent dat op grond van het voorgaande niet anders kan dan besloten worden dat er sprake is van een gewapend conflict in Afghanistan. Daarbij geeft hij ook een uiteenzetting over de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie met betrekking tot gewapende conflicten.

Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker in hoofddorde hem de status van vluchteling toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt een kopie van de bestreden beslissing en een pro deo document toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 3 januari 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 (papieren versie in bijlage); (3) COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.p

df; (4) EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een kopie neer van zijn taskara (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). De Raad stelt vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt door verwerende partij. Evenmin wordt door verwerende partij betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Sadakhel in de regio Toutou van het district Sherzad van de provincie Nangarhar.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen werkte zijn vader in 1390 (2011-2012) voor de lokale politie. Hierna richtte deze zich op de landbouw en werd hij in het dorp een ouderling die soms deelnam aan jirga's. De taliban eiste regelmatig dat verzoekers gezin eten voor hun zou maken.

Zij moesten dit voedsel ook leveren in de moskee waar de taliban overnachtten. De laatste keer dat de taliban hun dit had opgedragen werd de moskee later op die avond aangevallen door overheidstroepen. Hierna deed er een gerucht de ronde dat verzoekers familie de autoriteiten hadden geholpen bij deze actie. Hierdoor kwamen de taliban twee avonden na de aanval op de moskee naar verzoekers huis om hem en zijn vader mee te nemen. Zijn vader, die de deur had geopend, vertelde de taliban dat verzoeker bij zijn maternale ooms was. Nadat verzoekers vader was meegenomen ging verzoeker naar het huis van zijn ooms. Nadat hem daar na twee dagen werd gemeld dat zijn vader gedood werd vertrok hij nog diezelfde dag uit Afghanistan. Verzoeker reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker door de taliban gedood te worden.

6.4. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen, het verzoekschrift, de aanvullende nota, de beschikbare landeninformatie, en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Sadakhel niet aannemelijk maakt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat, in zoverre verzoeker betoogt dat verzoekers individuele omstandigheden en mentale kwetsbaarheid een impact heeft op de precisie van zijn antwoorden en dat hiermee alsook met verzoekers culturele achtergrond te weinig rekening werd gehouden, uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat dit problematisch zou verlopen zijn of dat hij niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen. Waar verzoeker betoogt dat hij

moeite met de vragen had door stress en doordat hij het niet gewoon is geïnterviewd te worden, wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker de gestelde vragen begreep en waar hij aangaf de vraag niet te begrijpen dat deze opnieuw werd geformuleerd, waarna hij hierop zonder al te grote moeite kon antwoorden. Waar verzoeker betoogt dat hij moeite had door zijn gebrek aan opleiding en algemeen verminderde capaciteit om zich uit te drukken, stelt de Raad vast dat verzoeker ten overstaan van de DVZ en het CGVS heeft verklaard dat hij tot de twaalfde graad naar school is gegaan en zijn school afmaakte toen hij achttien was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr. 11; notities PO, p. 9). Er mag dus vanuit gegaan worden dat verzoeker over de nodige capaciteiten beschikt om zich op een coherente wijze uit te drukken. Wat de problemen die uit verzoekers culturele achtergrond voortkomen betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele informatie aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat personen met verzoekers culturele achtergrond specifieke moeite zouden hebben met het afleggen van een onderhoud zoals hetgeen verzoeker heeft afgelegd. Wat verzoekers voorgehouden psychologische problemen betreft kan de Raad zich achter hetgeen verwerende partij hieromtrent motiveerde: *“U haalt weliswaar bepaalde mentale problemen aan en geeft aan dat u dingen vergeet, licht in het hoofd wordt en een zware tong krijgt (CGVS p. 12). U geeft echter aan dat u hier nog nooit over praatte met een psycholoog (CGVS p. 13) en legt ook geen enkel begin van bewijs neer omtrent deze mentale problemen. Er werd u meerdere keren doorheen het interview de vraag gesteld hoe het met u ging en er werd u uitgelegd dat u steeds mocht aanhalen wanneer u een probleem zou hebben en dat u steeds pauze mocht vragen (CGVS p. 2; 13). U maakte geen gebruik van deze mogelijkheid.”* Hoewel aangenomen kan worden dat moeilijkheden kunnen optreden bij het verkrijgen van psychologische hulp, stelt de Raad vast dat er *in casu* uit geen enkel element opgemaakt kan worden dat verzoeker stappen zou hebben ondernomen om zulke hulp te verkrijgen. De Raad kan slechts vaststellen dat noch bij de DVZ, noch bij het CGVS, noch tijdens de procedure voor de Raad verzoeker enig stuk heeft bijgebracht waaruit kan blijken dat verzoeker psychologische problemen heeft of bijzonder kwetsbaar zou zijn. Dat verwerende partij niet voldoende voorzichtig zou omgesprongen zijn met verzoekers verklaringen en haar analyse onvoldoende nauwkeurig zou zijn, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld kan niet worden afgeleid uit de door verzoeker aangegeven elementen noch uit de gegevens van het administratief dossier of de bestreden beslissing, zoals ook hierna zal blijken.

De Raad stelt vast, in navolging van verwerende partij, dat het weinig aannemelijk is dat de taliban verzoekers familie zou verdacht hebben van medewerking met de Afghaanse autoriteiten bij de aanval op de moskee gelet op de door hem geschetste context. De getroffen moskee was immers volgens verzoeker een moskee waarvan het geweten was dat de taliban er mensen rekruteerden en er de nacht doorbrachten en verzoekers familie had zich nooit verzet tegen de taliban of openlijk kritiek geuit. Integendeel verklaart verzoeker dat zij regelmatig werden gevraagd voedsel te brengen en dit ook deden. De motieven hieromtrent luiden in de bestreden beslissing als volgt: *“Ten eerste weet u uw verklaringen over de verdenkingen die de Taliban tegenover uw familie uitte niet aannemelijk te maken. U verklaart dat ze uw familie verdachten omdat de overheid een raid uitvoerde op de moskee net nadat uw familie de Taliban daar een maaltijd had gebracht (CGVS p. 11).*

U geeft echter ten eerste aan dat de Taliban altijd de nacht doorbracht in deze moskee, dat ze daar preekten om mensen te rekruteren en dat het algemeen bekend was dat de Taliban vaak in deze moskee kwam (CGVS p. 14-15). Ook geeft u aan dat de Taliban het districtscentrum regelmatig aanviel en dat er ook reeds zware gevechten hadden plaatsgevonden in uw regio, waarbij het dorp had moeten evacueren (CGVS p. 15-16). U verklaart zelfs dat aanvallen als deze dermate frequent waren in uw buurt dat u, terwijl de moskee aanhoudend werd gebombardeerd en beschoten vanuit de lucht en vanop de grond, in slaap viel bij u thuis zonder iets te merken. Dit is des te opvallender daar de moskee zich slechts op twee minuten wandelafstand van uw huis bevond (CGVS p. 16-17). U verklaart dat de mensen in het dorp dachten dat uw familie een chip in het eten had verstopt (CGVS p. 20), maar dat was nergens voor nodig, u geeft zelf immers aan dat iedereen wist dat ze daar waren. Het is bijgevolg volstrekt logisch dat deze moskee aangevallen werd door de overheid: ze gold als een algemeen bekend verzamelpunt van de Taliban in een regio waar clashes tussen deze groep en de overheid alomtegenwoordig waren. Het is dan ook niet logisch dat de Taliban zou denken dat ze specifiek verraden werden door iemand.

Bovendien vertoonde uw familie ten tweede op geen enkele manier gedrag dat de Taliban zou aanzetten tot deze verdenking. Uw vader ging nooit in het openbaar in tegen de Taliban (CGVS p. 14). Uw gezin bracht het eten naar de moskee, keerde terug naar huis, informeerde de autoriteiten niet en bracht de rest van de nacht door in uw huis (CGVS p. 18). De hele volgende dag hielp uw vader bij het bergen van lichamen uit het puin van de moskee (CGVS p. 18-19). Zeker dit laatste gedrag en het feit dat jullie de Taliban eten hadden gebracht zou verdenkingen van verraad zelfs tegengaan.

Waar u uw vaders verleden als arbaki aanhaalt, weet u uw verklaringen ten derde niet aannemelijk te maken waar het gaat om de specifieke problemen die uw familie omwille hiervan ondervond. U geeft namelijk aan dat deze specifieke fixatie van de Taliban op uw familie blijkt omdat ze jullie om eten vroegen

en geweld gebruikten als jullie dat niet gaven (CGVS p. 13). U geeft echter aan dat u niet weet of de Taliban andere ex-arbaki's om eten vroeg én u noemt meerdere mensen op waaraan de Taliban wél om eten vroeg die nooit bij de arbaki's werkten (CGVS p. 14). Bovendien geeft u aan dat uw vader in 1390 (2011-12, nvdr) bij de lokale politie ging en datzelfde jaar stopte omdat de Taliban naar uw regio kwam. Daarna boerde hij en werd een ouderling in het dorp (CGVS p. 7-8). U haalt geen andere problemen aan voor uw familie tot dit incident in 1398, acht jaar later. Als de Taliban verdenkingen had ten opzicht van uw vader omwille van zijn rol bij de arbaki's gedurende enkele maanden, had zich dat naar alle waarschijnlijkheid veel vroeger reeds geuit.

Omwille van al deze elementen weet u niet aannemelijk te maken dat de Taliban uw familie specifiek zou verdenken van verraad inzake deze aanval op de moskee waar ze verbleven. Deze verdenkingen vormen de volledige kern van uw voorgehouden problemen, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus volledig op losse schroeven zet."

Verzoeker weet deze motieven niet te weerleggen. Ten eerste stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn betoog dat hij aangaf dat hij tijdens de aanval op de moskee in slaap viel uit angst en dat dit mogelijk is aangezien de mensen in zijn regio gewoon zijn aan dit soort situaties en hij omdat hij hiermee dagelijks geconfronteerd werd hiermee had leren leven en verwerende partij dit ten onrechte minimaliseert, verzoeker voorbijgaat aan hogervermeld motief in de bestreden beslissing. Hierin wordt immers uiteengezet dat het ongeloofwaardig wordt bevonden dat verzoekers familie aangeduid zou worden als oorzaak van de aanval op de moskee als gevechten zo vaak voorkwamen dat mensen eraan gewoon waren en hier zelfs door konden slapen wanneer deze zich op twee minuten wandelafstand van hun huis afspeelden, zoals verzoeker verklaart. Verzoeker verwijst zelf naar zijn verklaringen dat er regelmatig bombardementen waren in zijn regio en uit zijn verklaringen blijkt dat hij zelf aangaf dat het algemeen bekend was dat de taliban vaak in de moskee kwam, er rekruteerde en er vaak overnachtte zodat het niet onredelijk is te stellen dat de moskee een logisch doelwit was. Verder blijkt uit zijn verklaringen ook dat verzoekers familie op geen enkele wijze inging tegen de taliban maar integendeel gehoorzaamde aan de eis van de taliban om eten te brengen en bovendien hielp volgens zijn verklaringen de vader van verzoeker na de aanval de hele dag om de lichamen te bergen (notities PO, p. 18-19). Er lijkt dan ook geen concrete aanleiding te zijn waarom de taliban verzoeker en zijn familie door de taliban verdacht zouden worden van samenwerking met de autoriteiten. Dat er geen zekerheid bestaat over wat verzoekers vader exact heeft gedaan, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, kan hieraan geen afbreuk doen. Het is aan verzoeker om zijn vrees voor vervolging concreet aannemelijk te maken. Uit zijn verklaringen kan in elk geval niet worden opgemaakt dat verzoekers vader gedrag vertoonde dat hem verdacht zou gemaakt hebben. Ook de kortstondige periode dat verzoekers vader bij de arbaki's was acht jaar voor de aanval op de moskee kan in de door verzoeker geschetste omstandigheden niet verklaren waarom de taliban hem plots zouden verdenken van samenwerking met de autoriteiten. Dat hij hierdoor verdacht zou zijn valt moeilijk te rijmen met het feit dat hij stopte als arbaki omdat de taliban naar de regio kwam en sinds dan gedwongen werd eten te brengen (notities PO, p. 13).

Het lijkt dan ook niet waarschijnlijk dat de taliban acht jaar lang verzoekers vader eten lieten brengen, en dan na een aanval zouden verdenken van samenwerking met de overheid. Dat zij hen al die tijd gebruikten voor andere dingen om hen dan uiteindelijk na acht jaar hiervoor te straffen, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan dan ook niet overtuigen. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing zou, indien verzoekers vader inderdaad om die reden verdacht zou zijn geweest door de taliban, dit zich naar alle waarschijnlijkheid al vroeger hebben geuit.

Waar verzoeker er nog op wijst dat niet van hem kan verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van de specifieke beweegredenen van de taliban, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt in de door hem geschetste omstandigheden dat hij en zijn vader ervan verdacht werden informatie te hebben doorgegeven aan de overheid waardoor de overval kon plaatsvinden.

Verder stelt de Raad vast dat waar verzoeker betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn culturele context, hij niet concreet aanduidt waaruit dit zou kunnen blijken noch dat hierdoor de gemaakte analyse niet correct zou zijn. Ten slotte wijst de Raad erop dat in zoverre in de bestreden beslissing aannames worden gemaakt over de motieven van de taliban deze mede gebaseerd zijn op de door verzoeker geschetste omstandigheden en de activiteiten van zijn vader zowel voor als onmiddellijk na de aanval op de moskee en dat de gevolgtrekkingen die hierop gebaseerd zijn als dusdanig niet onredelijk zijn. Voor zover verzoeker aanvoert dat hij verklaarde dat zijn vader ook een organisatie hielp die actief was in het installeren van waterpompen en elektriciteitskanalen en dat hij actief was binnen de jirga en men op die manier een persoon met gezag wou elimineren, kan dit nog steeds niet verklaren waarom de taliban hem al die jaren zou laten betijen zonder enige argwaan ten opzichte van zijn persoon te laten blijken. Dat verwerende partij een dermate subjectieve analyse gemaakt zou hebben dat deze hierdoor ongerechtvaardigd zou zijn, zoals verzoeker betoogt in het verzoekschrift, kan niet worden bijgetreden.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot het gedrag en de handelingen van zijn vader onmiddellijk nadat hij zou begrepen hebben dat er geruchten waren dat verzoeker en zijn vader achter de aanval zaten, niet geloofwaardig zijn. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Indien het CGVS deze verdenkingen zou aanvaarden -quod non-, weet u uw verklaringen over uw vaders gedrag als reactie op deze verdenkingen ten tweede ook niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat uw vader u vertelde dat hij bij de begrafenisceremonie voor de slachtoffers van de aanval op de moskee geruchten hoorde dat jullie achter de aanval zouden zitten (CGVS p. 19-20). De volgende dag werkte uw vader echter gewoon in het veld en u verklaart dat u niet wist dat de Taliban achter jullie aan zou komen (CGVS p. 19). Als deze geruchten effectief de ronde zouden hebben gedaan, is het echter niet geloofwaardig dat uw vader niet bang zou zijn voor de Taliban en bijgevolg bepaalde maatregelen zou nemen. Uw verklaringen als zou hij hier verder niet over nagedacht hebben en verder gegaan zijn met zijn dagelijkse leven zijn volstrekt ongeloofwaardig. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.”*

Verzoeker weerlegt deze motieven niet door te stellen dat het mogelijk is dat verzoekers vader hem niets vertelde om hem te beschermen en dat het mogelijk is dat deze op de tweede dag op zijn veld ging werken omdat niet gaan werken nog verdachter zou kunnen overkomen. Indien de geruchten over verzoeker en zijn vader inderdaad de ronde deden, zoals verzoeker verklaart, is het niet aannemelijk dat zijn vader die op de hoogte was dat zijn familie ervan verdacht wordt de taliban te hebben verklikt en dus potentieel een groot risico liep, gewoon zou doorgaan alsof niets aan de hand is, zijn familie niet zou informeren en geen oplossing zou zoeken.

Verzoekers verklaringen omtrent de zoektocht die de taliban naar hem zouden gevoerd hebben zijn evenmin aannemelijk en ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn relaas. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Ten derde weet u ook uw verklaringen over het gedrag van de Taliban tijdens hun zoektocht naar u niet aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat de Taliban naar u vroeg toen ze uw vader meenamen en dat uw vader hen vertelde dat u in het huis van uw maternale ooms was voor ze hem meenamen (CGVS p. 21). U bevond zich echter gewoonweg bij uw moeder in uw huis, waar u zich zelfs niet verstopte (CGVS p. 21). De Taliban had u dus makkelijk kunnen vinden indien ze uw huis betreden hadden, wat ze verzuimden (CGVS p. 21) en ook later nooit meer zouden doen (CGVS p. 23). Het is dus ten eerste erg opvallend dat ze uw vaders verklaringen hieromtrent zonder meer aannamen, hoewel het duidelijk was dat zij op het punt stonden zijn zoon kwaadschiks te ontvoeren en hij dus elke reden had om niet de waarheid te vertellen.*

Ten tweede verklaart u dat de Taliban het huis van uw maternale ooms effectief volledig doorzocht, maar dat ze dit deden voor u daar 40 à 45 minuten later aankwam (CGVS p. 22). U bleef daar vervolgens echter nog twee dagen (CGVS p. 22), maar de Taliban kwam gedurende die twee dagen of op eender welk later punt niet meer terug naar daar (CGVS p. 23).

Ten derde verklaart u dat de Taliban een dreigbrief voor u achterliet bij uw huis, dat ondertussen verlaten was omdat uw gezin bij uw maternale ooms woonde, maar dat ze ook daarna niet meer terug kwamen (CGVS p. 23-24).

Uw verklaringen dat de Taliban actief naar u op zoek zou zijn in alle delen van het land (CGVS p. 24) snijden dus geen hout. Volgens uw verklaringen betraden ze uw ouderlijke huis geen ene keer ondanks dat ze er een dreigbrief achterlieten en doorzochten ze het huis van uw maternale ooms slechts één maal, ondanks de verhuizing van uw volledige gezin naar daar. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.” De Raad kan deze analyse bijtreden. Indien verzoeker samen met zijn vader inderdaad ervan werd verdacht de overheid te hebben ingelicht en daardoor de aanval op de moskee te hebben mogelijk gemaakt en zij vervolgens naar verzoekers huis zouden zijn gekomen, is het weinig aannemelijk dat de taliban zelfs niet de moeite genomen zouden hebben om het ouderlijk huis te doorzoeken en verzoekers vader op zijn woord te geloven dat verzoeker ondertussen bij zijn oom zou zijn.

Waar verzoeker betoogt dat hij geen verklaringen kan bieden voor de werkwijze en het gedrag van de taliban, kan dit de vastgestelde ongerijmdheden in zijn verklaringen met betrekking tot de wijze waarop naar verzoeker zou gezocht zijn, niet verklaren. In dit verband wijst de Raad er op dat verzoekers betoog dat de taliban toen ze zijn vader meenamen niet onmiddellijk de intentie hadden om *“aandacht te schenken aan zijn zoon”* en hem mogelijk later zouden komen opzoeken zijn verklaring dat hij samen met zijn vader zou zijn gevisieerd door de taliban en zij beiden verantwoordelijk werden geacht voor de aanval, op de helling zetten. Voorts biedt dit geen verklaring waarom zij niet doortastender op zoek zouden gaan naar verzoeker op dat ogenblik.

Dat verzoeker de voorzorgsmaatregel zou hebben genomen om niet naar de begrafenis te gaan is in deze niet erg relevant nu uit zijn verklaringen blijkt dat de begrafenis plaatsvond de dag na de aanval en hij tijdens het persoonlijk onderhoud zijn afwezigheid bij de begrafenis niet als een voorzorgsmaatregel

beschrijf maar als een verklaring waarom hij zelf de geruchten over hem en zijn vader niet hoorde. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader op de begrafenis de geruchten die over hen de ronde deden, hoorde en dat hij deze geruchten zelf nooit hoorde (notities PO, p. 20).

Voorts vormt verzoekers betoog dat hij nergens anders heen zou kunnen dan het huis van zijn ooms geen weerlegging van het feit dat het ongeloofwaardig is dat de taliban verzoekers huis niet doorzochten en op geen ander moment zouden zijn teruggegaan naar het huis van verzoekers ooms. Indien de taliban inderdaad op zoek zouden geweest zijn naar verzoeker en het huis van zijn maternale ooms zouden hebben overhoop gehaald, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij zouden teruggekomen zijn. De vaststelling dat volgens zijn verklaringen het hele gezin naar het huis van zijn maternale oom zou zijn verhuisd maar dat daarna de taliban niet meer naar het huis zouden zijn teruggekomen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Waar verzoeker nog betoogt dat hij nooit heeft gezegd dat de taliban hem niet meer bij hem thuis is komen zoeken en hij dit niet weet omdat zijn moeder het hem niet heeft verteld om hem te beschermen, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen en dat hij blijkbaar ook geen pogingen blijkt te hebben ondernomen om hierover duidelijkheid te krijgen, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt, nu kan verwacht worden dat verzoeker zich hierover verder zou informeren bij zijn familieleden. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij 45 minuten deed over de afstand naar het huis van zijn oom en daarbij een omweg had gemaakt en dat de taliban het hele huis doorzochten voor zijn aankomst (notities PO, p. 22), moeilijk te rijmen valt met zijn verklaring dat de taliban onmiddellijk zijn vader meenamen en niet strookt met zijn hypothese in het verzoekschrift dat ze niet onmiddellijk te intentie hadden om achter verzoeker aan te gaan.

Ook met betrekking tot zijn eigen gedrag na de ontvoering van zijn vader stelt de Raad, in navolging van verwerende partij, vast dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Hierover wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Ten vierde weet u ook uw verklaringen over het gedrag van uw moeder en uzelf na de ontvoering van uw vader niet aannemelijk te maken. U vluchtte op aanraden van uw moeder naar het huis van uw maternale ooms, onmiddellijk nadat uw vader meegenomen werd door de Taliban (CGVS p. 21-22). Dit is echter volstrekt ongeloofwaardig: u had uw vader net tegen de Taliban horen vertellen dat u in het huis van uw maternale ooms was en u had de Talibanleden horen zeggen dat ze u wilden meenemen (CGVS p. 21). Het is dus volledig ongeloofwaardig dat u hierop zou reageren door effectief naar die plaats te gaan.”* Verzoeker weet deze pertinente motieven van de bestreden beslissing evenmin te weerleggen en biedt geen plausible verklaring voor het feit dat hij zou vluchten naar de plaats waar hij zijn vader aan de taliban had horen zeggen waar hij naartoe zou gaan.

Verzoeker weet deze motieven niet te weerleggen waar hij betoogt dat hij zich niet heeft kunnen nader verklaren doordat verwerende partij hem niet heeft geconfronteerd met zijn verklaringen over zijn gedrag wanneer de taliban hem zou hebben gezocht. Vooreerst merkt de Raad op dat het loutere gegeven dat verzoeker met de betreffende verklaringen niet werd geconfronteerd, op zich geenszins afbreuk doet aan het bestaan ervan. Verder wijst de Raad er op dat artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het persoonlijk onderhoud vaststelt (Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, BS 11 juli 2018, 55413, Verslag aan de Koning). Waar dit niet steeds mogelijk is tijdens het persoonlijk onderhoud voor de dossierbehandelaar, weet verzoeker uiteraard wel wat hij eerder heeft verklaard. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker ruimschoots de kans had om in zijn verzoekschrift de nodige uitleg te verstrekken omtrent en verklaring te bieden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheid.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker, behalve bekritisieren dat hij hiermee niet werd geconfronteerd, verder in het verzoekschrift geen enkele toelichting verschaft bij zijn verklaringen omtrent zijn handelingen wanneer de taliban hem gezocht zou hebben.

De Raad stelt ten slotte vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnd wordt doordat verzoeker weinig aannemelijke verklaringen heeft afgelegd omtrent de organisatie van zijn vertrek uit Afghanistan. De motieven van verzoeker hieromtrent kunnen dan ook integraal bevestigd worden. Deze luiden: *“Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan een dag in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen (CGVS p. 23).”*

Door louter de hypothese te uiten dat het mogelijk is dat zijn ooms de nodige middelen en contacten op voorhand hadden, weerlegt verzoeker geenszins de pertinente vaststelling dat het weinig waarschijnlijk

was om op dergelijke korte termijn alles te organiseren, zeker nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat de verdachtmakingen aan zijn adres enkel zouden zijn ontstaan na de aanslag op de moskee en niets voordien liet vermoeden dat verzoeker problemen zou krijgen met de taliban. Bovendien stelt de Raad vast dat hij de mogelijkheid heeft om hieromtrent concretere informatie in te zamelen door zijn oom te contacteren waar hij nog contact meer heeft (notities PO, p. 5), maar dit blijkbaar heeft nagelaten. Tenslotte stelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker verklaarde dat zijn neef P. alleen naar België kwam in 2021, terwijl de openbare veiligheidsnummers van verzoeker zijn neef aantonen dat zij zeer kort na elkaar moeten zijn geregistreerd nu er maar drie nummers verschil zijn.

De Raad stelt tenslotte vast dat de door verzoeker neergelegde documenten evenmin bovenstaande analyse van de Raad kunnen ombuigen. De Raad beaamt de beoordeling van deze documenten in de bestreden beslissing waarbij het volgende wordt overwogen: *“De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uw taskara, uw diploma en de taskara van uw vader bevestigen enkel jullie identiteit en uw opleidingsniveau, die in het kader van deze beslissing niet ter discussie staan. Uw vaders arbakibadge bevestigt ook enkel zijn betrokkenheid bij deze groep in 2011, die in het kader van deze beslissing ook niet ter discussie staat. Uw familiefoto’s en de foto’s in het kader van uw schoolcontext zijn ook niet pertinent voor deze beslissing. De foto’s van de moskee, de mensen die gedood werden bij de aanval, het protest na de aanval en de posts op sociale media ondersteunen enkel de realiteit van de aanval op deze moskee, die in het kader van deze beslissing ook niet ter discussie staat. Ze bewijzen echter op geen enkele manier de betrokkenheid van uw familie bij dit incident. De foto’s van uw familieleden bij het voorgehouden graf van uw vader geven op geen enkele manier een indicatie van de wijze waarop uw vader stierf en bewijzen ook niet of het überhaupt om het graf van uw vader gaat. Het graf is namelijk naamloos. Bovendien zijn de vrouwen op deze foto’s volstrekt onherkenbaar. Daaraan dient nog te worden toegevoegd dat aan dergelijke privéfoto’s geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen. De bevestiging van uw problemen door de districtsautoriteiten heeft een erg hoog gesolliciteerd karakter, daar het om een document gaat dat in uw naam werd opgesteld, en heeft bijgevolg geen bewijswaarde. De brief van de Taliban is ten slotte handgeschreven en bijgevolg erg makkelijk na te maken.”* De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat verzoeker deze motieven volledig ongemoeid laat in het verzoekschrift. Waar nog wordt opgemerkt dat niet wordt betwist dat verzoekers vader gedurende een korte periode bij de arbaki zat, kan de Raad verwijzen naar het voorgaande waarbij dit element mee in rekening werd gebracht en werd besloten dat dit niet kan verklaren waarom de taliban hem en zijn vader ervan zouden beschuldigen achter de aanval op de moskee te zitten. Voorgaande vaststellingen volstaan reeds om te besluiten dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen die zouden voortvloeien uit problemen met de taliban niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt gewezen op het gegeven dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende in één van de Europese landen door dewelke hij reisde naar België, en met betrekking tot zijn verklaringen over zijn neef beschouwt de Raad als overtollige motieven.

Verzoekers kritiek dat hij niet in deze landen wilde blijven omwille van de levensomstandigheden en zijn behandeling daar en dat relevantie van de vaststellingen met betrekking tot verzoekers neef niet kan worden ingezien, kan bijgevolg niet tot een ander besluit leiden wat betreft de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en is dan ook niet dienstig.

6.5. Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat ondanks het repressieve regime dat in Afghanistan van kracht is en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen* (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesties" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek

omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en p. 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. In tegendeel blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog relatief veel contact heeft met zijn familie en dat deze contacten positief zijn (notities PO, p. 7 & 9).

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift geen concrete elementen doet gelden die betrekking hebben op zijn individuele omstandigheden.

6.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert op basis van zijn verblijf in het buitenland.

7.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie hieromtrent: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

7.3.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak. Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *M.S.S.* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om te voldoen aan deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *M.S.S.* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *Sufi en Elmi*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend ('predominantly') was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

7.3.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt

het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige

operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook

door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift kan niet anders doen besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername zeer precair en ernstig is en de toegang van Afghanen tot gezondheidszorg, voedsel en watervoorziening en werkgelegenheid beperkt en problematisch is, zoals ook blijkt uit de door verzoeker geciteerde rapporten en persberichten van onder meer het World Food Programme, de VN, het Internationaal Comité van het Rode Kruis, Save the Children, La Croix en Le Monde, wordt niet betwist en blijkt ook uit bovenstaande analyse. Evenwel toont verzoeker, gezien het voorgaande, met zijn betoog niet aan dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van de taliban of enige andere actor.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de buitenlandse hulp die Afghanistan in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking.

Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker.

Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdoleerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Verder merkt de Raad op dat er in de beschikbare landeninformatie geen enkele ernstige aanwijzing is die erop duidt dat de taliban heden internationale organisaties of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, weliswaar beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precaire toestand terdege rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze moeilijkheden nogmaals benadrukt, zonder concreet aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn. In dit verband stelt de Raad ook vast de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 3 januari 2023 werd geactualiseerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in de huidige stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Wat betreft het betoog van verzoeker dat het huidig bewind van de taliban de mensenrechten niet respecteert, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punt 39).

7.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen

en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit.

De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 23 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*); twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte; de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*). Alle 9 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district Jalalabad, dat ook de provinciehoofdplaats Jalalabad omvat.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij

veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. De door verzoeker geciteerde nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een onzekere en volatiele veiligheidssituatie en dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsovername door de taliban waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen en het feit dat er een heropleving is van ISKP in alle provincies, liggen in dezelfde lijn van de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd. Door louter naar deze informatie te verwijzen toont verzoeker niet aan dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven. Verzoeker toont met deze gegevens niet aan dat er heden in Afghanistan of in de provincie Nangarhar een situatie van willekeurig geweld is, waardoor verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst,

Nangarhar zoals hoger toegelicht. Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

8. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel wijst de Raad er op dat dit beginsel inhoudt dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET